

עירובין לא. (המשנה) עד לב: (המשנה)

ביאורי מושגים
כותי - בימי בית שני ואחרי חורבנו היתה קהילה ענקית של כותים (הידועים כיום בשם שומרונים). השומרונים קיימו מערכת של מצוות המקבילה למערכת שלנו. בשל השכיחות הגבוהה של המפגש עם השומרונים התעסקו חז"ל הרבה במעמדם.
 בתחילה נטו מספר תנאים להתייחס אליהם כיהודים בעייתיים. אולם עם הזמן נגזרו גזרות עליהם עד שלבסוף מעמדם התקבע כלא יהודים.
 בעקבות מרד גדול שהשומרונים ניהלו כנגד הרומאים הם חטפו מכה קשה נהרגו וגורשו. בניגוד אלינו היהודים, השומרונים לא הצליחו לשמור על צביונם ומעמדם בגלות והם נעלמו (למעט קהילות קטנטנות שנשארו).

המשנה

מותר לערב ב:
 דמאי, מעשר שניטלה תרומתו, מעשר שני והקדש שנפדו, והכהנים - בחלה.

אסור לערב ב:
 טבל, מעשר שלא ניטלה תרומתו, מעשר שני והקדש שלא ניפדו.

מדוע מותר לערב בדמאי:
 כיוון שמותר להאכיל אותו לעניים, ויכול להפקיר נכסיו ולהיות עני.

מה החידוש בכך שמותר לערב ב:

מעשר שניטלה תרומתו - אפילו אם הלוי נטל את המעשר לפני מירוח הכרי, שאז הוא פטור מתרומה גדולה וחייב רק בתרומת מעשר.

מעשר שני שנפדה - אפילו אם נתן רק את הקרן ולא נתן את החומש.

מה החידוש בכך שאין לערב ב:

טבל - אפילו אם זהו טבל דרבנן (למשל פירות מעציץ שאינו נקוב).
מעשר שלא ניטלה - כשהלוי נוטל את המעשר **אחרי מירוח הכרי** הוא חייב להפריש גם תרומה גדולה וגם תרומת מעשר.

מעשר שני שלא ניפדה - אפילו אם נפדה בדבר לא ראוי הפדיון לא תופס (למשל מעשר שני במטבע ללא צורה, או הקדש בקרקע).

המשנה

השולח עירובו ביד חש"ו או ביד כותי - אינו עירוב,

ואם בן דעת שאינו כותי קיבל ממנו את העירוב - עירוב.

כדי שעירוב תחומין יחול יש למלא 2 דרישות:
 1. שהעירוב יונח במקום המתאים.
 2. שאדם או שלוחו יגדירו את המקום כמקום השביתה.

בעירוב חצרות מספיקה הדרישה הראשונה.

לכן **קטן** מועיל בעירוב חצרות ולא מועיל בעירוב תחומין.

במקרה שבו דעת קיבל את העירוב:
 א. הדרישה השניה - מתמלאת בקלות.
 ב. כדי לוודא שהחפץ מגיע לשליח בן הדעת (הדרישה הראשונה) יש צורך שהאדם יראה במו עיניו את המסירה
הערה: במקרה כזה העירוב מועיל גם אם השליח הראשון היה קוף!

במקרים אלו מודה ר"נ שסומכים על השליח:

- כשהשליח הוא ב"ד (של ישראל או של כהנים).
- בפירות היוצאים מתחת ידי חבר.

מתי ניתן לסמוך בעיניים עצומות על שליח

רב נחמן: רק בדין שתוקפו **מדרבנן**.

רב חסדא: אפילו בדין שתוקפו מהתורה.

דין מס' 2 נלמד ממחלוקת רבי ורשב"ג:

רבי: חברים מעדיפים לעבור על איסור קל ולתרום שלא מן המוקף כדי להציל עמי ארצות מאיסור חמור - אכילת טבל.

רשב"ג: חברים מעדיפים לא לעבור אפילו על איסור קל.